

Тя спа до късно следъ обѣдъ. Събуди се съ натежала глава. Уми се съ студена вода, изпи и е динъ аспириѣ, работи, които и другъ пжтъ правѣше въ такива случаи. Следъ като се почувствува по-добре, звънна, поржча на слугинята закуска, седна на свобода предъ писалището на баща си, отмѣсти нѣкакви чертежи на постройки, и почна да пише писмо :

„Мили Стефчо,

Не зная, може би ми се сърдишъ, че не ти пиша често. И наистина, чувствувамъ се виновна за това, но ако знаешъ само колко много мисля за тебе, ще простишъ моята небрежностъ. Не мисли нищо друго. Гледай да си вземешъ тамъ изпититѣ и за лѣтото непременно да си дойдешъ. Само, мисли му, ако се занасяшъ тамъ съ нѣкоя нѣмкия! Азъ тукъ всѣка минута мисля само за тебе и живѣя непрестанно само съ хубавитѣ спомени отъ миналото лѣто. Колко хубаво бѣше тамъ край рѣчкката, ти ми дърпаше ржцетѣ, рѣчкката пѣше, а далече отъ планината слизаше и самата вечеръ, заедно съ пѣсенъта на стадата, които се прибираха. (Това изречение преписа отъ една книга).

Идното лѣто пакъ ще бждемъ на вилата въ Костенецъ, гледай да склонишъ вашитѣ да дойдете и вие тамъ.

О, колко бихъ искала да ти пиша още много, защото най-хубавитѣ ми минути сж когато ти пиша, тогава сякашъ говоря съ тебе и ми става така леко, така драго на душата. . .

Тукъ нѣма нищо особено, цѣлъ день седя въ кжщи и мисля за тебе. Понѣкога излизамъ съ нѣкоя